

for mig det afgørende, thi hvis det var den Vej, vi skulde frem, skulde jeg naturligvis med megen Glæde medvirke til, at disse saglige Fejl blev rettet. Men jeg tror, som jeg sagde før, ikke, at det er den Vej, vi skal frem. Jeg tror, det er Folketingets Flertals Villie, at der skal gennemføres en samlet Reform af vor Retsplejeordning, og det er ogsaa mit bestemte Haab, at der nu er megen Sandsynlighed for, at der kan opnaas Enighed mellem Rigsdagens to Ting om en saadan Reform. Jeg anbefaler derfor det høje Ting og det Udvalg, som vel sagtens vil blive nedsat om denne Sag, at arbejde paa en samlet Reform af vor Retspleje.

Lillelund: Den højtærede Justitsminister gav mig Svar paa mit Spørgsmaal om, hvordan Ministeren vilde stille sig overfor en Revision af vor Auktionslovgivning. Svaret forbyr mig i og for sig, og det forbyr mig alligevel ikke. Ministerens Bemærkninger gik ud paa — saa vidt jeg opfattede dem —, at et saadant Lovforslag vilde gaa ud paa at modarbejde Auktionssalg saa meget som muligt. Dette Svar er i Virkeligheden i Konsekvens med Ministerens Stilling for 2 Aar siden, idet man da søgte at modarbejde Landbo- og Husmandsforeningsauktionerne saa meget som muligt ved at drage dem ind under vor forældede Auktionslovgivning. Men det forekommer mig dog, at skal vi have en Revision af vor Auktionslovgivning, skulde den ikke gaa ud paa at umuliggøre eller vanskeliggøre Auktionssalg, thi saa behøvede vi for saa vidt ingen Revision, idet de Lovbestemmelser, som vi har nu, i høj Grad vanskeliggør Auktionssalg. Omkostningerne er, saaledes som jeg paapegede, 3 Gange saa høje som det Beløb, der kommer ind i Statskassen, og den højtærede Justitsminister maa huske paa, at der er en Del Mennesker, som skal sælge ved offentlig Auktion. Alt Tvangssalg sker jo ved offentlig Auktion, og en Del Mennesker køber ved offentlig Auktion. Der var ganske vist en kendt Sagfører, der en Gang sagde til mig: „Hør, Lillelund, hvad vil De dog med de Landboforeningsauktioner — hvorfor vil De reformere ad den Vej? De Mennesker, der køber ved saadanne offentlige Auktioner, lader sig dog ikke redde alligevel.“ Nej, det kan være, at de ruineres paa anden Maade alligevel; men Staten kan ikke være bekendt at have en Auktionslovgivning, som økonomisk ødelægger de Mennesker, der køber paa Auktionerne,

og det er Tilfældet i alt Fald i mange Tilfælde i Øjeblikket. Derfor forbyr den højtærede Justitsministers Svar mig, for jeg troede, det nærmest var en Fejltagelse, naar man forgangen Aar lagde de Hindringer i Vejen for Landboforeningens Auktioner. Jeg troede, det var sket, fordi man ikke vidste, hvad det drejede sig om. Nu ser jeg i Dag, at Ministeren bekræfter, at man søger at hindre Auktionssalg i videste Udstrækning. Det er muligt, at dette Svar bygger paa den Skræk, man i en Mængde Kredse har for at lægge Handelsstanden Hindringer i Vejen; men der er det morsomme og det mærkelige ved det, at i Byerne har man i Forvejen Salg ved Auktion under i allerhøjeste Grad uheldige Former, saa det er man ikke fri for. Jeg synes, man maatte kunne reformere Auktionsvæsenet paa en tidsvarende og tilfredsstillende Maade, og at den højtærede Justitsminister saa maatte have et andet Syn paa den Sag.

Den højtærede Minister omtalte ikke Spørgsmaalet om de 22,000 Kr., der i sin Tid blev givet til Oprettelse af Herredskontoret i Hornslet. Ministeren er vel sagtens ikke færdig med sine Overvejelser. Jeg vil haabe, at han i Udvalget vil fremsætte sit Syn paa det Spørgsmaal, og at det maa gaa i den Retning, jeg ønsker. Jeg synes nemlig, at Herredskontoret i Hornslet, som Befolkningen har ydet et saa stort pekuniært Offer til, bør blive, som det er, og jeg haaber, at Resultatet af Ministerens Overvejelse maa blive, at han kommer med en saadan Indstilling.

Ellinger: Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, som først udtalte sig om Spørgsmaalet: partiel Reform og mente, at hvis man var begyndt paa partielle Reforme for 70 Aar siden og havde afsluttet dem for 60 Aar siden, sad man maaske bedre i det. Men dette kan jo ikke være den højtærede Ministers Alvor; thi saa vidt jeg husker, var den højtærede Minister Justitsminister ikke for 70 Aar siden, men for 5—6 Aar siden, i 1909 eller 1910, og det var i den Stilling, paa det Tidspunkt, at den højtærede Minister selv tog Ordet for at skride til partielle Reforme. Det med de 60—70 Aar kan altsaa ikke have noget at sige. En anden Sag er naturligvis, hvis det er rigtigt, hvad Ministeren udtalte, at det er Folketingets Villie — det vil selvfølgelig sige begge Rigsdagens Tings Villie —, at hele Reformen skal gennemføres; saa bør man ikke skride til partielle Re-